

Astin - dcera Belšazarova

Bible je především historie. Bible popisuje dějiny starověkých východních království: Babylónu, Egypta, Izraelského a Judského království. To vše je samozřejmě popisováno z pohledu Židů, neboť se jedná o dějiny židovského národa na pozadí dějin starověkého světa. To znamená, že v Bibli vidíme toliko pohled jednoho národa na události těchto dávno minulých epoch.

Archeologové při čtení starověkých nápisů vytesaných z příkazů králů a faraonů čtou také historii. Někdy se však ukáže, že tatáž událost je v různých pramenech popsána odlišně, nebo dokonce zcela protikladně. To platí zejména pro nápisy soupeřících království.

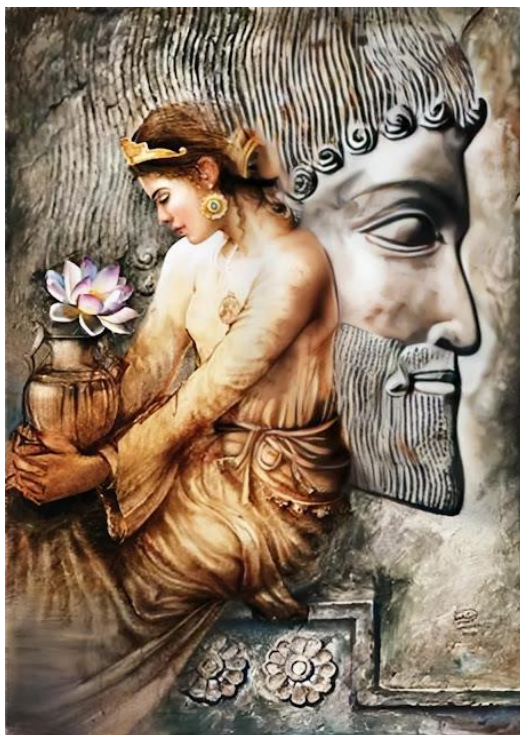
Protivníci píšou o stejné bitvě mezi královstvími různé věci. A každé z království získá vítězství právě pro svého vládce. A pravdu se pak lze dozvědět jen nepřímo z dalších, už nezvratných důkazů. A patetické nápisy krále králů či faraona, syna Ra vytesané do kamene mohou lhát, takže vítězem se stává právě autor vytesaných řádků.

Bible byla napsána právě židovským národem, jako historie právě tohoto národa a z pohledu, opět, právě tohoto národa. Proto mohou existovat výklady dějin, které jsou pro autory příznivé, ovšem nikoli pravdivé a objektivní.

Z Bible známe Ester. Díky ní vznikl židovský svátek Purim. Pro mnohé je tento svátek i událostí, které k němu vedly, nejednoznačný. Vždyť v podstatě Ester přispěla k masakru na perském dvoře a hromadným popravám. Z pohledu autorů Písma tak Ester zachránila Židy před pronásledováním, ale jak tomu bylo ve skutečnosti, nelze na základě pramenů pouze jedné protistrany objektivně objasnit.

Pokud jde o historické údaje, je velmi obtížné ztotožnit samotnou Ester s nějakou perskou královnou té doby. Ano, a není ani jasné, kdo byl král Achašveroš. Někteří badatelé za něj označují perského krále Xerxa, syna Dareia a jeho manželky, dcery Kýrovy - Atossy. Jiní badatelé za něj označují Artaxerxa. Artaxerxés však již byl Dareiovým vnukem, nikoliv jeho synem. Někteří obecně hovoří o Artaxerxovi II, ale ten byl v chronologii ještě později, dokonce až za Artaxerxesem - Dareiovým vnukem. Přitom první manželkou perského krále Achašveroše (hebrejsky) byla Astin - dcera babylonského krále Belšazara, což se v žádném případě chronologicky neshoduje s Artaxerxem - Dareiovým vnukem, a tím spíše s Artaxerxem II. Nejvíce se chronologicky akorát dostává právě synovi Dareiovu, jak o něm bylo zmíněno ve spisech. Ovšem nazývali ho Xerxes a nikoli Artaxerxes. Jde však o to, že se nejedná o jméno, nýbrž o titul, protože Artaxerxes neboli Artachšasa znamená „král spravedlivého království“. Naproti tomu hebrejské slovo Achašveroš znamenalo prostě perského vládce, nikoli konkrétní jméno krále.

Co je tedy v příběhu o Ester pravdivé a co smyšlené, kdo byl perský král Achašveroš, a jaké tajemství skrývala zbožná královna Astin, která byla ve spisech vylíčena jako žena, která neuposlechla svého manžela. Ona i její otec Belšazar jsou ve stejných spisech prezentováni jako záporné postavy, stejně jako všichni ti, kteří byli proti plánům a činům lidu - autora Bible. Příběh jejich skutečných skutků tak upadl v zapomnění.

Všechna tato tajemství, která díky úsilí autorů spisů zmizela v zapomnění, však stále zůstávají v informačních polích. A proto si je pamatuje sám neviditelný prostor, éter Vesmíru. Třebaže pro skeptiky je to všechno fikce.

Takže informace, které přicházejí z těchto proudů prostřednictvím vědomého snění, rozhodně nejsou pro ty, kteří jsou k těmto věcem skeptičtí. Někomu však možná osvětlí historii tehdejší doby, a dokonce ukáží klíč k současnému dění kolem Íránu, Izraele a celého Blízkého východu...

...Mlha zhoustla do bílého plátna a téměř zakryla krajinu. Někde v dálce však bylo zřetelně slyšet dusot koňských kopyt. Náhle se z hustého mléka hutné mlhy vynořil starobylý kočár. A za jeho dveřmi známý profil v šedé paruce. Ještě chvíli, a dveře se otevřely, a prostor rozzářil přívětivý úsměv Saint Germaina. Ano, byl to on.

„Vítám tě opět na cestách Mezisvěta,“ řekl, aniž by rozevřel rty, podáváje ruku jako obyčejně. A hle, už jsem se ocitla uvnitř, a za oknem se vznášela mlha a nějaké budovy, utápějící se v ní. Vtom se však prodral sluneční paprsek, a za mlhou se objevily staré východní budovy. A kdesi v dálce tyrkysová kopule nějaké mešity.

Když jsem pohlédla na svého společníka, zjistila jsem, že se změnil. A teď se na mě usmíval zpod převislého nádherného... turbanu s jemným pírkem zasazeným do brože s obrovským smaragdem.

Mešita však zmizela jako nějaký přelud a na jejím místě se objevila kamenná pyramida s širokým schodištěm vedoucím do chrámu na vrcholu. Úzká kamenná ulička mezi hliněnými zdmi a obydlími za nimi se začala rozšiřovat a změnila se v poutní cestu dlážděnou obrovskými kameny, které do sebe dokonale zapadaly.

Turban na hlavě mého společníka se podivným způsobem protáhl vzhůru a tvář mu rámoval hustý černý plnovous s malými copánky. Místo brože s pírkem se na turbanu vyjímal zlaté hvězdy zdobené drahými kameny.

Saint Germain, a byl to pořád on, se znovu usmál a začal vyprávět.

„Ano, kdysi dávno, v dávných dobách, jsem tady musel být. Starověký Babylón stojí od počátku tohoto světa, postavila ho Ištar (viz další témata).

Ale o tom dnes moje vyprávění nebude. Je potřeba objasnit jeden příběh, který mnozí znají, ale pravda o něm není vůbec známa.

Takže, kdysi jsem byl dvorním mágem na dvoře perského krále Chšajárši, nebo jak ho později zaznamenali Řekové ve svých textech - Xerxa Velikého, právě toho, kterého Židé nazývali Achašverošem. Proto jsem ten příběh dobře znal a byl jsem částečně očitým svědkem oněch událostí, protože jsem žil ještě dost dlouhý život od pádu Babylónu a smrti krále Belšazara.

Toto je příběh Ester - Židovky a Astin - dcery Belšazara, nu a mnoha dalších...

Takže jsem si myslel, že by tento příběh měl být ve světě osvětlen a některá jeho tajemství odhalena, aby ti, kdož hledají pravdu, mohli pochopit dávné příčiny blízkovýchodního uzlu. Nu a možná, že pravda a skutečnost musí být vždy odhaleny, bez ohledu na to, jak úporně byly skryty pod rouškou staletí a tisíciletí.

Dnes tedy chci vyprávět příběh, jako vždy spletitý a plný intrik v honbě za mocí, odhalující lidské neřesti a vášně a odkrývající pravou tvář těch, kteří byli v dějinách pomlouváni.

Kdysi jsem jej zapsal v dobách, kdy jsem byl inkarnován pod jménem Belriušu, v helénském světě mi říkali Béróssos. Ale to, co jsem tehdy napsal, když jsem byl ještě žrecem v Baalově chrámu, se nedochovalo. Mnohé z mých spisů shořely ve zdech Alexandrijské knihovny.

...Takže, jednoho dne přišel král Nabukadnezar (Nabu-kudurri-usur) z Babylónu do Jeruzaléma a vedl války, aby posílil babylonskou moc. Jako obvykle uvažoval to, že starověcí Chaldejci (jeho předkové) byli vyvolenějším národem než Židé, protože je stvořil přímý potomek anunnakijského boha Anu, který sestoupil z nebe - bůh Enlil, a nikoli uzurpátor Jehova, který byl v době Enlilově pouze knězem Nibiru v anunnakijské říši ‚na nebesích‘.

Toužil nastolit ‚spravedlnost‘ a zničit Jehovův chrám v Jeruzalémě a nahradit jej Enlilovou svatyní. Jeho vojsku se podařilo zničit jeruzalémský chrám a zajmout judejského krále, kterého přivedl do Babylónu a přinutil ho uctívat ‚pravého‘ v jeho chápání boha - Enlila, a také boha Marduka, pravda, také Anunnakiho, který se přioděl tímto jménem, jež patřilo zaniklé hvězdě - Rádža Slunci.

Z Jeruzaléma si Nabukadnezar odnesl spoustu dokumentů, dokonce i svitky Atlantidy, podle nichž někde existoval plán Velkého labyrintu, který byl postaven ještě před Atlantidou a kde v jednom z jeho čtverců odpočíval slavný Mínótaurus (viz téma: Labyrint Mínótaura - technický portál).

Nabukadnezar měl mnoho dětí, ale rozhodl se přenechat trůn tomu nejmladšímu z nich, Belšazarovi nebo Baaltatsurovi, kterého pojmenoval na počest starověkého boha Baala. Takové bylo babylonské náboženství, kde byli uctíváni jak starověcí učitelé, tak bohové z Nibiru - Anunnaki, a nebyl mezi nimi žádný rozdíl, neboť velmi často přicházeli vetřelci světů Anunnaki k lidem převlečení za hologramy starověkých učitelů a představovali se jejich jmény.

Před svou smrtí měl Nabukadnezar vidění, že jeho vnuk Belšazar dokáže najít klíč k Nibiru, díky němuž bude možné obnovit spojení s bohy, které bylo přerušeno v době velké potopy a zničení Atlanty. Ustanovil ho tedy jako svého dědice. Ten byl však ještě dítě, takže se k moci reálně dostal jeho otec Amel-Marduk, aby později předal moc Belšazarovi.

Amel-Marduk nevydržel u moci ani dva roky a byl zabit spiklenci, kteří viděli nebezpečí židovského vlivu na krále. Vždyť se mu během jeho vlády podařilo osvobodit judejského krále ze zajetí a dostal se pod vliv Židů. Po svržení Amel-Marduka se k moci dostal Nabonid, manžel jeho sestry (Nabukadnezarovy dcery). Byl to babylonský šlechtic, Nabukadnezarův zeť. Ujal se moci spolu s Belšazarem, jelikož ten byl ještě dítě, ale podle Nabukadnezarovy vůle se měl stát králem.

Od útlého dětství trávil Belšazar čas v Baalově chrámu. Tam se mu ve viděních zjevoval sám Baalův duch. Tak se Belšazar (také Běl-šar-usur) dozvěděl pravdu o lžích babylonské tradice uctívání falu a chrámové prostituce, kterou založil Enlil. Tam se dozvěděl o skutečné Ištar a dalších učitelích a o strašlivém zlu smilstva. A když dospěl a převzal moc v samotném Babylónu, ponechav věrného Nabonida jako svého pomocníka, jako první zakázal chrámovou prostituci. Očistil od tohoto smradu chrámy Baala, Ištar (Innany) a U-muzu (Dumuziho).

Mezi starověkými židovskými dokumenty, přivezenými dědem Nabukadnezarem, našel texty, které hovořily o tom, že Anunnakiové speciálně hovořili prostřednictvím věrných kněží v chrámech o božské síle smilstva jako o síle plodnosti, která má proměnit babylonský lid ve zvířata. Takové jsou starověké „Protokoly sionských mudrců“. Přinesl je do chrámu, aby je veřejně vystavil jako důkaz pokřivení náboženství.

Právě na Belšazarův příkaz musely nevěstky v Babylónii nosit závoj, který zcela zakrýval jejich tvář a postavu. Belšazar byl toho názoru, že nevěstky a bývalé chrámové prostitutky by již neměly poskvřňovat samotné bílé denní světlo a být na očích. Právě tyto nazýval nečistými, svůdnicemi, zdrojem hříchu. Takové oblečení bylo znakem nevěstek, zdrojem tělesného hříchu a pádu ducha.

Přesně tak vznikla tatáž burka či čádor.

Ale jako vždy, stoupenci abrahámovských nauk, kteří považovali Baala za Satana a Belšazara za Satanova následovníka, vše obrátili vzhůru nohama. A začali považovat všechny ženy za zdroj pokušení, smilstva a pádu ducha, a všechny je zahalili do parandži.

V Belšazarově době si neposkvrněné ženy, věrné manželky a matky nezakrývaly tvář pod závojem. Byl to oděv nevěstek. Podle zákona nesměly nevěstky ukazovat tvář na ulici v běžném ženském oděvu, a za to jim hrozil trest smrti. Belšazarovým cílem bylo proměnit Babylón ve město čistoty a mravnosti a oživit památku pravé Ištar.

Proto bylo jeho hlavním cílem hledat pravdivá svědectví o Ištar.

Kvůli tomu se tajně vydal do Jeruzaléma k rozvalinám chrámu, zatímco zemi vládl Nabonid. V podzemích zničeného chrámu našel vchod do Velkého labyrintu, o němž četl v knihovně svého děda. Tam na jedné ze zničených zdí našel část plánu labyrintu a uvědomil si, jak je obrovský. Procházel pod zeměmi, o kterých Belšazar nikdy neslyšel nebo které byly považovány za okraj světa. Ale ho zaujala vyznačená oblast na plánu. Byla na ní označena brána k Nibiru do Božího království. Jeho dědeček Nabukadnezar mu však ještě řekl, že to není žádný bůh, ale mocný král, uzurpátor moci v ‚nebeské zemi‘. Nebeskou zemi označoval bod na obloze, přesněji řečeno na hvězdné mapě. A brána do této země byla v Labyrintu značena bodem, nad nímž byl postaven Jeruzalémský chrám.

Načež Belšazar shromáždil všechny tyto poznatky a zapsal je, vždyt' odhalil zranitelnost vetřelců celé Země, jak mu vyprávěl ještě jeho dědeček a duch Baalův, přicházejí k němu ve viděních, mu to potvrdil.

A právě když se chystal k návratu, znovu spatřil Baalovo vidění, které ho zavedlo hluboko do černých podzemí. Tam Belšazar objevil kámen s velkým plánem tunelů vedoucích k Bráně. A tyto tunely se táhly dokonce až do Babylónu k zikkuratu postavenému samotnou Ištar, k Babylonské věži, a dále směrem na východ do perských zemí. Právě tento kámen odvezl Belšazar do Babylónu.

Od tohoto dne však začala podivná pronásledování Belšazara takzvanými ‚božskými‘ jevy.

Zatímco se Belšazar vracel zpět do Babylónu, pronásledovaly ho podivné události, při nichž mohl nevyhnutelně zemřít, ale neviditelné síly Baala mu pomohly zachránit kámen, dokonce když z nebe začaly padat kameny a na obloze se objevila loď samotných Anunnaki. ‚Bůh Židů‘ pronásledoval jeho i jeho lidi, metaje po nich paprskové blesky. Dokud ji nezasáhl obrovský blesk, který jako by přišel odnikud. Tenkrát byla loď Anunnaki spálena úderem ze základny Baalových stoupenců, kterým se podařilo odletět ze Země během velké války mezi Baalem a Jehovou (viz téma: Baal - pomlouvaný bůh Východu o Satanovi, Anunnaki... a syrské válce), zůstavších ve sluneční soustavě. Na otevřenou válku s Anunnaki však již neměli sílu.

Belšazarovi se podařilo přivést kámen do Babylónu. A jak mu Baal poradil ve vidění, ukryl jej v depozitáři pod zikkuratem. Také na Baalovu radu zasvětil do tohoto

tajemství pouze svou dceru Astin. Belšazar se vrátil do Babylónu v předvečer každoroční velké slavnosti na počest Ištar a U-muzu.

Kámen z Jeruzaléma ho ještě více přesvědčil o tom, že měl pravdu ohledně Anunnaki a falešných bohů.

Mračna kolem Babylónu nadále houstla. Nabonid se musel vydat na tažení proti Peršanům, kteří vpadli do Babylónie. Belšazar v této době zůstal v Babylónu a nemohl než vzdát hold velkým učitelům Ištar a U-muzu.

V den svátku vystoupal se svou dcerou Astin na vrchol zikkuratu a tam jí řekl vše, co věděl. Paradoxně také Astin si všechno sama domyslela a vyprávěla otcí o tom, na co přišla ve zdi chrámu, když byl její otec v Jeruzalémě. Omylem odštípla ze zdi starou barvu a ukázalo se, že jedna z cihel je ze zlata. A na ní byl podivný nápis ve starověké verzi klínového písma. A ten nyní odhalila svému otcí.

„Bojte se Nibiru a jejích poslů, ale bojte se také mezihvězdných pirátů a lupičů, kteří se shromáždili poblíž vašeho světa ze světa temnoty. Jsou to zástupci různých temných civilizací a planet, jejich cílem je však tatáž moc nad vámi...“

Bylo to varování od dávných, znajících tajemství Nibiru a Anunnaki.

Belšazar se rozhodl po skončení slavností vydat další zákony, kterými by svrhl anunnakijské falešné bohy. Prozatím však byl svátek.

Uprostřed slavnostního hodování přišla strašná zpráva. Posel oznámil, že Nabonidova armáda byla poražena a že sám Nabonid zemřel v bitvě s perským králem Kýrem. Posel také oznámil, že se k Babylónu blíží vojsko Dareia, Kýrova zetě.

Posel však dorazil příliš pozdě. A Dareiovy válečníci budou za úsvitu u babylonských hradeb.

A pak se přihodilo to, v čem si autoři Bible ve svých spisech tolik libují.

Nad babylonským palácem Belšazara se totiž vznášela nevelká anunnakijská loď a vyslala rudý paprsek. Tento paprsek se dotkl stěny v sále, kde král a jeho přívrženci hodovali, a začal kreslit nápis ‚mene mene tekel ufarsin‘. Bylo to napsáno hebrejským písmem a nikdo v sále to nedokázal přečíst a přeložit. Tehdy byl přiveden Daniel, Žid, který byl v babylonském zajetí a byl Židy považován za proroka, aby to přečetl a přeložil.

A co že to bylo za nápis? Všichni se domnívají, že šlo o tajemné a mnohoznačné fráze. Ve skutečnosti však doslovný překlad zní prostě – ‚mina mina šekel a půl mina‘, což jsou všechno váhové míry používané v té době v zemích Blízkého východu. V těchto mírách se také odměřovalo zlato jako peněžní jednotka. To znamená, že se jednalo o ohodnocení, prakticky váhovým nebo peněžním ekvivalentem, královských záležitostí.

Daniel to rozluštil tak, že jeho Bůh právě Belšazara ohodnotil a změřil, takřka jako rozsudek. Že Belšazar váží velmi málo, to jest, že je laciný pro život podle představ židovského Boha, že je pro něj ničím a nikým, smítkem prachu, jehož skutky jsou již spočítány a jehož dny života jsou také sečteny.

Ten, kdo napsal, vypadá spíš jako obchodník počítající zisky než jako bůh, soudě podle toho, co napsal. Ačkoli, tak to je, je to bůh obchodníků a těch, kdo žijí pouze z materiálních zisků, které po celý život neustále přepočítávají... Tak je to ve skutečnosti. A ten, který psal paprskem na stěnu paláce ze svého létajícího aparátu, se nijak nelišil od současných světových oligarchů, kteří se řídí výhradně kalkulací zisků či nákladů a kteří rozhodují o osudu světa a osudu celých zemí a národů...

Následujícího rána zemřel Belšazar v nerovném boji s vpadnutým Dareiovým vojskem. Bojoval osobně až do poslední chvíle jako prostý voják po boku svých vojáků a stráží. Síly však byly nerovné. Mraky Peršanů jako lavina prorazily obranu Babylónu a využily toho, že hlavní síly odešly s Nabonidem. Dareios provedl průlom do týlu a dobyl Babylón, zatímco Nabonidovy síly, napůl rozdrčené Kýrovým vojskem, se ještě nestačily vrátit.

Duch vtělený do Belšazara přicházel na tuto planetu mnohokrát, stále hledal paprsky spravedlnosti a snažil se vytvořit sluneční říši v temnotě zla. Jako starověký Nimrud, Baalův následovník, pokračoval v dávném boji s vetřelci Anunnaki, přicházel i později do různých zemí, ale téměř všude byl pomlouván a očerňován a prohlášen za tyrana a vraha v jazycích pomlouvačů sloužících vetřelcům tohoto světa. Jména Čingischán, Vlad Drákula, kníže Svjatoslav, Ivan Hrozný, Frangrasian (Afrasiab – mýtický král Turanu), Josif Stalin přicházela jako oděv na jeho nezkrotného mocného ducha - bojovníka s temnotou, ale, bohužel, lidé jen velmi zřídka vidí pravdu a téměř vždy mají tendenci věřit tomu, co se jim namluví...

V dějinách je mnoho stránek pošpiněných lží, a já jsem se snažil po všechny své životy je smýt, ale, bohužel, je to téměř nemožné, pokud sami duchové chtějí žít ve lži. Takový je i můj dnešní příběh o Belšazarově dceři a biblické Ester...

...Takže, Dareios vpadl do paláce a našel Astin u Ištarina oltáře. Podařilo se mu zastavit její nutkání probodnout se s tím, že jí neublíží a nedovolí to ani svým lidem.

Rozhodl se ji však provdat za svého syna Xerxa, který mimochodem už byl ženatý se svou sestřenicí Amestridou, Dareiovou neteří. Všechny tyto sňatky byly v té době u vládnoucích osob velmi rozšířené, aby se posílily rodinné vazby a aby měl rod následníka, kromě toho si králové brali i dcery králů sousedních království z politických důvodů, a dcery králů poražených království byly brány jako konkubíny. Zde Dareios prokázal Astin velkou čest tím, že ji dal za ženu svému synovi, nikoli jako konkubínu. To znamená, že její děti se také staly královskými a mohly si dokonce nárokovat moc, pokud následník zemřel nebo se nenarodil hlavní manželce.

Dareios prostě věděl o Astiných morálních kvalitách, o nichž se zvěsti donesly až do Persie. Tak vzácné to bylo v tehdejší světě, a dokonce ještě vzácnější v někdejší ‚babylonské nevěstce‘, kde po staletí vládla zhýralost, uctívaná náboženstvím jako posvátný čin.

Astin přijala Dareiovu nabídku, byla rozhodnuta uchovat otcovy relikvie a pokud možno pokračovat v jeho díle odhalování pravých bohů-učitelů a odsuzování falešných bohů.

Později odveze do Persie kámen se schématem podzemí, který si Belšazar přivezl z Jeruzaléma, a onu zlatou cihlu z Ištarina chrámu.

Tak se tyto věci ocitnou v Persepoli, tehdejší Parse - kterou Dareios stále přestavuje na hlavní město perské moci.

Amestrída, která se doslechla o Astinině počestnosti, ji přijala laskavě. Tehdy bylo zvykem, že králové měli několik manželek, aby jejich rod mohl pokračovat bez ohledu na cokoliv.

V té době Dareiovův mladý syn Xerxes ještě nebyl v pokušení smilstva, protože se o něj mnohem starší Amestrída starala spíše jako matka, ale zároveň nechtěla, aby propadl smilstvu s padlými ženami. Xerxes se nijak zvlášť nezajímal o relikvie přivezené Belšazarem z Jeruzaléma. Byly uloženy do trezorů a bezpečně zapomenuty. Jenom Astin si na ně vzpomněla, dokud byla naživu.

Její život však, bohužel, nebyl příliš dlouhý. Velmi brzy se na obzoru objevila rodina Žida Mordechaje. Konkrétně jeho neteř Ester. Ta znala mnoho triků černé magie a na popud svého strýčka Mordechaje začala mladého krále svádět.

Proč černá magie? Protože mladý Xerxes byl do značné míry ovlivněn Astinými myšlenkami a začal odmítat smilstvo v jakékoli podobě, také zakázal chrámovou prostituci v babylonských chrámech, jak to kdysi udělal Astinin otec Belšazar.

Astin na něj začala mít velmi velký vliv. A to znamenalo, že Xerxes změnil i svůj postoj k Židům a začal na ně uvalovat vysoké daně nebo je přímo deportoval ze země. To se projevilo zejména po Dareiově smrti, kdy se Xerxes dostal v Persii plně k moci.

Ester se dlouho snažila svést krále prostřednictvím svého strýce a dalších vlivných členů židovské komunity na královském dvoře. Ani magie však krále v té době nesvedla.

Tenkrát si Židé usmysleli zničit Astin. Vždyť ‚projekt‘ Ester nebyl dílem jedné Ester. Byl to projekt celé komunity, která chtěla mít vliv na krále a v podstatě vládnout v zemi jeho rukou.

K tomuto účelu byl využit jeden ze svátků na počest Ahura Mazdy, který se však zároveň kryl s babylonským svátkem plodnosti, kdy podle tradice musel král uspořádat hostinu pro své vojáky. Na takové hostiny byly v Babylóně zvány nevěstky, a to v době, kdy tam kvetl kult chrámové prostituce.

Židé záměrně přivezli ‚špatné‘ víno, do kterého přidali výtažky z konopí pro posílení. A právě tím se jim podařilo zatemnit králův úsudek. Jakmile král začal jevit známky těžké opilosti, spiklenci začali mluvit o ženské kráse a chlubit se svými ženami, což mělo přimět samotného krále k hádce.

Nakonec začali požadovat důkaz, že králova žena je ta nejkrásnější, a naopak tvrdit, že je ošklivá, jestli pod záminkou skromnosti skrývá své tělo před zraky.

Silně se zachytili Xerxových citů a navrhli mu demonstrovat krásu své ženy, jak bylo ve starověku zvykem, když na počest bohyně Astarte přicházely královské manželky

na hostinu nahé a stávaly se veřejnými, oslavující kult plodnosti. Král se zprvu držel zpátky a tvrdil, že to není zvyk Peršanů, ale zajatých Babyloňanů.

Potom však Istitiví Židé vyvolali jménem Babyloňanů povyk, že král nerespektuje tradice ostatních národů své země, a začali narážet na vzpouru v Babylónii, zvláště když tam právě v té době probíhaly nepokoje, jako obvykle zaplacené zlatem bohatých Židů. Vzbouřenci dostávali zlato v židovských domech za rozpoutání pogromů. Pogromy probíhaly už měsíc před tímto svátkem a Xerxova armáda se je snažila potlačit, ale po nějaké době vypukly znovu.

Podle starověkých babylonských tradic, které vznikly za vlády falešných bohů vytvořených Anunnaki, se o svátku Astarte ženy neodvažovaly neuposlechnout příkazů svých manželů, za to je mohl stihnout dokonce trest smrti.

Po vypití další číše ‚špatného‘ vína král nevydržel a nakonec nařídil své ženě, aby přišla do sálu bez oblečení, jak bylo v Babylóně zvykem před Belšazarovou vládou.

Tato slabost krále, který se bál vzpoury, přivedla jeho ducha k pádu. Ve své slabosti však stále doufal, že jeho žena najde východisko z této situace. Ačkoli to byla právě jeho duchovní zkouška, kterou přenesl na bedra své ženy.

Když poslové přišli k Astin, nic jim neřekla.

Po nějaké chvíli se objevila v sále v plném svém královském oděvu. Opilí hosté se začali pohoršovat nad manželčinou neposlušností. Na což ona šla za manželem a hlasitě mu řekla, že nikdy nebude páchat smilstvo na něčí příkaz, ani nebude odhalovat své tělo, aby si ho opilý dav mohl prohlížet. Věděla, že porušuje zvyk, ale neuznávala tento divoký zvyk, který její otec v Babylóně zakázal.

‚Jestli chceš splnit ten obyčej,‘ řekla, ‚můžeš mě probodnout jako neposlušnou manželku, která neuposlechla tvůj příkaz.‘ Tak řekla Astin a podávala dýku svému muži.

Nato Xerxes odmrštil dýku a v zuřivosti odehnal svou ženu. Vždyť mozek v jeho hlavě se úplně zakalil. Takové veřejné vystoupení nečekal a nějak si myslel, že to žena zvládne nějak jinak. Ona však jinou možnost neponechala a opět přenechala volbu muži.

V návalu hněvu zakřičel, že už není jeho ženou a že si vezme jinou ženu, která bude poslouchat manželovy příkazy. To se setkalo s velkým ohlasem, a mnozí začali tvrdit, že právě tato slova zastaví přetrvávající vzpouru v Babylóně.

A vtom se vedle něj ocitli Mordechaj se svou neteří. Ester zahájila strhující tanec za souhlasu opilého davu, který křičel, že ona by mohla být skutečnou královnou, která by dokázala usmířit Peršany a Babyloňany.

Židé dokonce stihli připravit dokument, do kterého králi zbývalo pouze vložit otisk svého pečetního prstenu. Stálo v něm o naprostém pokoření Babylónu před královskými nohama Xerxa - krále králů, a to pod podmínkou dodržování starobylých zvyků babylonského náboženství a obnovení chrámů Astarte, kde by se hlavní kněžkou stala králova manželka.

Xerxes se rozhodl oženit se s Ester, aby se stala kněžkou Astarte, vždyť si stejně uvědomoval, že Astin by do toho nikdy nešla.

Aby zastavil nepokoje, ihned na hostině slíbil, že se ožení s Ester, a ta podle starobylého babylonského zvyku odhodila před davem všechny šaty, místo Astin, načež část davu hostinu opustila, ale většina zůstala, schvalující Ester jako skutečnou královnu - babylonskou manželku Xerxa.

Vždyť Mordechaj a Ester byli babylónští Židé, nikoliv místní. Téže noci se Ester zmocnila králova těla a provedla svůj čarodějný rituál černé magie.

Tak nastal definitivní Xerxův pád. Slabý duch se ocitl v zajetí zákeřných kouzel. Přičemž nejednala pouze Ester, ale i celý Mordechajův klan a celá židovská komunita.

Velmi rychle se konala honosná svatba, a Astin opustila palác a uchýlila se daleko od hlavního města do chrámu Ahura Mazdy.

S pocitem viny a nemožností cokoli změnit začal Xerxes neustále pít víno. Snažil se v něm utopit to, co způsobil, a v opileckém rauši se propadal stále hlouběji a hlouběji, oddávaje se smilstvu s konkubínami, z nichž si po Astinině odchodu udělal harém. Teprve nová vojenská tažení do Hellady ho donutila na čas zanechat vína a smilstva.

V zemi začala úplná židovská nadvláda, všechny zákony přinášela králi Ester už v hotové podobě, a on je prostě orazítkoval svým prstenem, aniž by si je někdy přečetl. Už postarší Amestrída nedokázala krále uklidnit, byl neustále rozčilený a pod vlivem vína, nebo na dlouhou dobu opouštěl hlavní město a vydával se na vojenská tažení.

Amestrídu postupně začala vytláčovat Esterina teta, sestra její zemřelé matky. Ta naučila Ester černou magii, stejně jako i svou dceru, kterou provdala za Xerxova bratra. Tato žena, zcela spřízněná s královskou rodinou, se stala prakticky královnou. Její dcera se však nezastavila u králova bratra. Potřebovala samotného krále. Stala se tedy další Xerxovou milenkou.

Ve starobabylonských obyčejích bylo místo pro manželky a konkubíny, ale dokonce ani tam, ve zvrácené společnosti, nebylo pro něco takového místo.

Právě to nejvíce rozčílilo Amestrídu. Právem ochránkyně morálky nařídila chytit matku nevěstky, Esterinu tetu, a potrestat uříznutím uší a nosu, prsou a jazyka.

Nenávist k této ženě byla velmi silná také kvůli tomu, jak se zachovala k Amanovi, který byl vzdáleným příbuzným samotné Amestrídy.

Vždyť nedlouho před těmito událostmi se stalo to, co Kniha knih s takovou chutí popisuje. Byla to událost, která dala vzniknout svátku Purim.

Po Xerxově sňatku s Ester a rostoucí moci Mordechajova klanu a židovské komunity se v perské společnosti rozšířila nespokojenost. Židé obsadili vedoucí vládní posty, diktovali ceny na trzích a bez jejich vědomí se nedalo nic podniknout.

Spiknutí vedl vojevůdce a královský hodnostář Aman, Amestrídin vzdálený příbuzný.

Spiklenci dlouho a usilovně shromažďovali důkazy o zpronevěře a podplácení úředníků Mordechajova klanu. Shromáždili množství dokumentů potvrzujících drancování státní pokladny a ponižování prostého lidu země, aby je předložili králi jako důkaz. Ester tomu však zabránila. Respektive její teta se o spiknutí dozvěděla a rozhodla se zmařit samotnou možnost přinést králi jakékoli dokumenty.

Tak se stalo, že Aman už čekal na audienci u Xerxa, když Ester vtrhla do sálu přímo před hinduistické velvyslance. To bylo podle tehdejších měřítek nepřijatelné, ale Ester vzpomněla Astin a vyčetla jejím jménem Xerxovi, že ji za neuposlechnutí nezabil.

V podstatě Ester neuposlechla krále na popud své tety, jako Astin. V Písmu je však Astin odsuzována za to, že neposlechla kvůli zachování morální čistoty, zatímco Ester není odsuzována, ale stala se hrdinkou za stejné neuposlechnutí pravidel a zákonů. Jak vidíme, dvojí metr, který je často zmiňován v moderním světě, byl praktikován již před tisíci lety...

Ester vznesla falešné obvinění proti Amanovi a spiklencům jako těch, kteří chtěli svrhnout samotného Xerxa, a slovy – ‚chtějí tě zabít‘ - zastavila králův zápal, rozhořčeného jejím vniknutím do jeho komnat, a to ještě v čase přijímání vyslanců z jiných zemí.

Přinesla také skutečné důkazy o tom, že Aman a spiklenci chtějí, aby se král vypořádal s Mordechajem a lidmi z židovské komunity, a pokud se jim to údajně nepodaří, tak použijí sílu a krále při převratu zabijí. ‚Aman sám se chce stát králem králů (šachanšachem)‘ - prohlásila Ester.

Vzapětí vstoupivšího Amana král nevyslyšel. Považoval to za důkaz Esteriných slov. A královská stráž Amana zajala.

Byla to právě Esterina teta, které se zachtělo uříznutých uší a nejrůznějších mučení a týrání Amana a dalších vznešených Peršanů, stojících v cestě Mordechajovi a židovské komunitě.

Xerxes pod jejím a Esteriným vlivem nařídil pátrání po spiklencích v celé zemi. Spousta lidí byla mučena a popravena i se svými rodinami. Sama Amestrída tomuto osudu jako zázrakem unikla, ale od té doby považovala za svůj životní úkol pomstu, což se jí splnilo, když pohár Xerxova smilstva nevydržel a vylil se. Dokonce i babylónské obyčejně uznávající chrámové prostitutky zakazovaly soulož mezi člověkem a cizí ženou mimo svátky plodnosti na počest Astarte. Tady byla také jeho snacha.

Válka klanů za Xerxovými zády mu na klidu nepřidávala, a on znovu začal vzpomínat na Astin. Vyslal za ní posla s příkazem, aby se vrátila do paláce a usadila se v harému, který se mezitím už slušně rozrostl, ale nepřinášel ani radost, ani uspokojení.

Belšazarova dcera však králi neodpověděla a nepřijela. Posly vyslal několikrát, ale výsledek byl stejný. Tenkrát se král rozzuřil kvůli své dotčené ješitnosti a sám se vydal do odlehlého Astinina příbytku.

Když se objevil na prahu a chtěl se zmocnit jejího těla, probodla se, nechtěla se více spojovat se smilníkem, který zradil víru vlastních perských předků a znovu dovolil pekelné rituály v babylónských chrámech pro potěchu falešných bohů.

Tak skončil život nepokořitelné královny, dcery posledního babylónského krále Belšazara. Xerxes byl touto událostí velmi zasažen a po svém návratu vykázal Ester z paláce. Vrátila se na panství svého strýčka Mordechaje, který zůstal královským pokladníkem až do své smrti.

Po všech těchto událostech však Xerxes zakázal všechny místní kultury a přestal podporovat chrámy, včetně těch v Babylónii. Ponořil se pouze do uctívání Ahura Mazdy jako jediného pravého a skutečného boha, jak se domníval. A začal stavět jeho chrámy po celé Persii, stejně jako oltáře posvátného Ohně na památku Astin..

Židů se však nedotkl, a ti jako předtím finančně ovládali zemi. Když došlo k sérii neúrody, obchodníci pod jejich kontrolou výrazně zvýšili ceny, což vedlo k ještě většímu hladomoru. Na pozadí těchto událostí došlo k novému spiknutí ve prospěch Xerxova syna - Artaxerxa. Spiklenci zavraždili krále, který si nedokázal poradit s rozbujelou židovskou komunitou a hospodářskými potížemi.

Všechny přežila jedině stará Amestrída, o kterou se ještě dlouhá léta staral její syn.

Na starobylé jeruzalémské kameny přivezené Belšazarem do Babylónu a později jeho dcerou do Persie si v těch dobách nikdo nevzpomněl... Jedině sama Astin, když byla ve vyhnanství, je odvezla s sebou a odnesla do podzemí chrámu.

Ale to, co je tam napsáno, může pomoci těm, kteří si nepřejí otevření portálu k Nibiru. Znajíce plány podzemí Velkého labyrintu a disponující mocnými zbraněmi je možné prolomit stěnu a zaplavit vodami Středozemního moře mnoho tunelů včetně Brány k Nibiru, které se nacházejí pod kameny Chrámové hory (viz téma: Tajemství Chrámové hory).

Ale možná už v dnešní době to někdo v moderní Persii dokáže, nebo už dokázal přečíst ze schémat starověkého kamene... Nedávné tiché souběžné zemětřesení v Íránu a Izraeli může být ozvěnou těchto událostí, stejně jako výmluvný název operace ‚Zaplavení Al-Aksá‘ (Operation Al-Aqsa Flood)...

Nebudu však říkat to, co bych říkat neměl, dokud se nenaplní velké události, pokud k nim nakonec dojde..." promluvil Saint Germain, nebo snad dávný mág časů Belšazara, nebo kněz Béróssos, nebo ještě někdo jiný, v jejichž tělech přišel duch tohoto učitele na Zemi...

Zapsala Valeria Kolcova 14.10.24